

- 2) Czy art. 161 ust. 1 i art. 210 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym w odniesieniu do środka transportu wodnego (jachtu) z państwem członkowskim jako państwem bandery ma miejsce wywóz i powstaje dług celny w wywozie jedynie na mocy umowy sprzedaży podmiotowi mającemu siedzibę w państwie trzecim i wyrejestrowania tegoż środka transportu wodnego z rejestrów statków państwa członkowskiego?
- 3) Czy art. 795 ust. 1 akapit trzeci lit. b) rozporządzenia [Komisji] (EWG) nr [2454/93]⁽¹⁾ z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym przy wywozie środka transportu wodnego (jachtu) z państwem członkowskim jako państwem bandery stanowi wystarczający dowód w rozumieniu tego przepisu umowa sprzedaży środka transportu wodnego podmiotowi mającemu siedzibę w państwie trzecim i wyrejestrowanie tegoż środka transportu wodnego z rejestrów statków państwa członkowskiego?
- 4) Czy z art. 795 ust. 1 akapit trzeci lit. b) i art. 795 ust. 1 akapit czwarty [w związku z] art. 796e ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2454/93 wynika, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym dokonana przez odpowiedni właściwy organ celny ocena [istnienia] wystarczających dowodów zgodnie z art. 796da ust. 4 tego rozporządzenia jest wiążąca i nie podlega ponownemu rozpatrzeniu przez organ celny właściwy do przyjęcia zgłoszenia celnego z mocą wsteczną w rozumieniu pierwszego przepisu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 253, s. 1.

Odwołanie wniesione w dniu 19 lutego 2016 r. przez Rzeczpospolitą Polskę od wyroku Sądu dnia 3 grudnia 2015 r. w sprawie T-367/13, Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-105/16 P)

(2016/C 136/26)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 grudnia 2015 r. w sprawie T-367/13 Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej w części, w jakiej wyrok ten oddala pierwsze zastrzeżenie w ramach pierwszego zarzutu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej 2013/214/UE z dnia 2 maja 2013 r. (notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 2436) wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)⁽¹⁾, dotyczące wymogu przeznaczenia co najmniej 50 % pomocy finansowej na działania restrukturyzacyjne,

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej 2013/214/UE z dnia 2 maja 2013 r. (notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 2436) wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w części w jakiej nakłada ona korektę ekstrapolowaną w wysokości 11 % wydatków zgłoszonych przez Rzeczpospolitą Polską z tytułu wspierania gospodarstw niskotowarowych w kwotach 4 583 950,92 EUR oraz 39 583 726,30 EUR,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 grudnia 2015 r. w sprawie T-367/13 Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej w części, w jakiej wyrok ten oddala pierwsze zastrzeżenie w ramach pierwszego zarzutu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej 2013/214/UE z dnia 2 maja 2013 r. (notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 2436) wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz. Urz. UE L 123 z 4.5.2013, str. 11), dotyczące wymogu przeznaczenia co najmniej 50 % pomocy finansowej na działania restrukturyzacyjne, a także o stwierdzenie nieważności tej decyzji w części, w jakiej nakłada ona korektę ekstrapolowaną w wysokości 11 % wydatków zgłoszonych przez Rzeczpospolitą Polską z tytułu wspierania gospodarstw niskotowarowych w kwotach 4 583 950,92 EUR oraz 39 583 726,30 EUR, a ponadto o obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w obu instancjach.

W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił skargę Rzeczypospolitej Polskiej o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej, która przewiduje dokonanie korekty finansowej w kwotach 8 292 783,94 EUR oraz 71 610 559,39 EUR, zgłoszonych przez Rzeczpospolitą Polską z tytułu wspierania gospodarstw niskotowarowych.

Komisja zarzuciła Rzeczypospolitej Polskiej pięć uchybień w wydatkowaniu środków na wsparcie dla gospodarstw niskotowarowych, w tym naruszenie wymogu przeznaczenia przez rolnika co najmniej 50 % wsparcia na działania restrukturyzacyjne, zgodnie z art. 33b rozporządzenia nr 1257/1999⁽²⁾. Uchybienie to stanowiło podstawę nałożenia przez Komisję korekty ekstrapolowanej w wysokości 11 % wydatków przeznaczonych na wsparcie dla gospodarstw niskotowarowych, odpowiadającej odsetkowi wniosków, które nie spełniły wymogu przeznaczenia połowy pomocy finansowej na restrukturyzację, spośród próby 100 dokumentacji wniosków skontrolowanych przez Komisję.

W tym zakresie Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonemu wyrokowi zarzut błędnej wykładni art. 33b rozporządzenia nr 1257/1999 polegającej na uznaniu, że warunkiem przyznania wsparcia dla gospodarstw niskotowarowych jest przeznaczenie co najmniej 50 % pomocy na działania restrukturyzacyjne, podczas gdy wymóg taki nie znajduje oparcia w przepisach prawa unijnego.

Skutkiem przyjęcia błędnej wykładni powyższego przepisu było uznanie przez Sąd, że w zaskarżonej decyzji Komisja słusznie przyjęła, iż Rzeczpospolita Polska mogła zatwierdzać jedynie te wstępne wnioski o przyznanie pomocy, w których rolnicy chcący skorzystać ze wsparcia zobowiązali się w szczególności do przeznaczenia co najmniej 50 % owej pomocy na działania restrukturyzacyjne.

Uchybienie polegające na naruszeniu wymogu przeznaczenia przez rolnika co najmniej 50 % wsparcia na działania restrukturyzacyjne stanowiło podstawę zastosowania korekty ekstrapolowanej w wysokości 11 % wydatków przeznaczonych na wsparcie dla gospodarstw niskotowarowych.

W ocenie Rzeczypospolitej Polskiej wymóg przeznaczenia przez rolnika co najmniej 50 % wsparcia na działania restrukturyzacyjne nie wynika z prawa Unii. Żaden z przepisów prawa unijnego, określających szczegółowo warunki przyznania wsparcia dla gospodarstw niskotowarowych, nie przewiduje warunku przeznaczenia co najmniej 50 % pomocy na działania restrukturyzacyjne. Warunku takiego nie przewiduje art. 33b rozporządzenia nr 1257/1999. Wymóg taki nie został również ustanowiony przez Komisję w rozporządzeniu nr 141/2004⁽³⁾ określającym przepisy wykonawcze dotyczące szczególnych środków wspierających rozwój obszarów wiejskich, przewidzianych w rozdziale IXa rozporządzenia nr 1257/1999.

Polskie władze nie uchybiły zatem obowiązkom kontroli w odniesieniu do opisanych powyżej warunków uzyskania wsparcia w ramach działania „Wspieranie gospodarstw niskotowarowych”. Tym samym bezpodstawne było nałożenie korekty finansowej w oparciu o takie uchybienie. W konsekwencji niezasadne było oddalenie przez Sąd skargi o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej 2013/214/UE w części, w jakiej decyzja ta nakłada korektę ekstrapolowaną w wysokości 11 % wydatków zgłoszonych przez Rzeczpospolitą Polską z tytułu wspierania gospodarstw niskotowarowych.

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 123, s. 11.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniające i uchylające niektóre rozporządzenia (Dz. Urz. L 160, s. 80; Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 25, str. 391).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 141/2004 z dnia 28 stycznia 2004 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 w odniesieniu do przejściowych środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich mających zastosowanie do Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz. Urz. L 24, s. 25; Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 42, str. 243).

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 28 stycznia 2016 r. Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-60/14)⁽¹⁾

(2016/C 136/27)

Język postępowania: grecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 29.3.2014.

Postanowienie prezesa dziewiątej izby Trybunału z dnia 18 stycznia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Prešov – Słowacja) – Helena Kolcunová/Provident Financial s. r. o.

(Sprawa C-610/14)⁽¹⁾

(2016/C 136/28)

Język postępowania: słowacki

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 13.4.2015.
